

villet benytte den. Naar den ærede Lænderthingsmand har gjenkaldt for Thinget en Erindring fra hans tidligere Stilling som Finansminister, i hvilken Stilling han har foretaget en Forudberegning af Regnskabets Resultater paa et endnu tidligere Tidspunkt, end der her er Tale om, saa er det ganske vist, at, om han end har maattet indrømme, at ogsaa han har regnet feil dengang, omtrent 300,000 Rd., saa var denne Feil dog en Del mindre end den, min Forgænger har gjort i sin Forudsigelse. Hvorvidt den Methode, som det ærede Medlem har brugt, skulde være heldigere end den, som den sidste Finansminister har brugt ved sin Opgjørelse, det tør jeg ikke afgjøre, da han ikke nærmere har forklaret denne Methode; men i ethvert Fald kan jeg ikke undlade at gjøre opmærksom paa, at der er en meget stor Forskjel imellem Situationen, den finansielle Ordning, paa det Tidspunkt, som det ærede Medlem berørte, og nu. (Andræ: Ja, det er rigtigt). Jeg veed ikke, om det ærede Medlem tænker paa det Samme som jeg, men det er især een Ting, der faar en ganske særlig Betydning for dette Spørgsmaal. Dengang havde vi for samtlige fælles Indtægter og Udgifter toaarige Bevillingslove, og der havde det ærede Medlem jo indført den Skik, som jeg finder meget korrekt og stemmende med den daværende Forfatningslov, at hvad der ikke var forbrugt ved det første Finansaaars Afslutning, blev, naar vedkommende Minister havde bestemt Brug derfor i det følgende Aar, overført til dette. Da nu det ærede Medlem netop har nævnt Regnskabet for 1856—57, vil han tillige erindre, at dette Aar var det første i en Finansperiode, og nu formoder jeg, at det er gaaet med Krigs- og Marineministeren den Gang, som det gaar nu, at, naar det har været Bevillinger til større Arbejder, der have strakt sig ind i begge Aarstæger, han da ikke har kunnet have Noget imod at afslutte Bevillingen for det første Aar noget tidligere, imod saa at kunne faae det Manglende opført paa Budgettet for det følgende Aar. Jeg tvivler ikke paa — jeg fandt i det Mindste, da jeg noget senere blev Finansminister, Forholdet saaledes —, at det var en Ret, vedkommende Minister havde.

Jeg formoder altsaa — jeg kan ikke sige det bestemt, da jeg ikke har undersøgt det, og det ærede Medlem først har fremdraget det i dette Møde, men jeg anser det for høist sandsynligt —, at, naar han har faaet Krigs- og Marineministeriets Regnskaber til at stemme saa noie med, hvad han den 15de April kunde opgive, det da har ligget i, at vedkommende Minister har opført i det følgende Finansaar, hvad han ikke har brugt i det første. Men dette Standpunkt er jo nu ganske forandret. Nu have vi jo eetaarige Finansperioder, og af hvad der for en saadan er bevilget, bruge de vedkommende Ministre i disse 3 Maanedre, hvad de skjønte hensigtsmæssigt at kunne bruge, og hvad der bliver tilbage, hvad der ikke har kunnet disponeres over i Supplementsperioden, altsaa til Slutningen af Juni, det lade de gaa ind igjen, men spørge da Finansministeren, om der er Noget i Veien for, at det bliver opført paa Tillægsbevillingen for det næste Aar. Der har været Tilfælde, hvor der har stillet sig Noget i Veien derfor, men som oftest er der ikke Noget til Hinder derfor, og naar saa Finansministerens Samtykke er blevet erhvervet, er Summen bleven opført paa Tillægsbevillingen for det næste Aar. Det vil altsaa ses, at dette giver en hel anden Situation, og jeg tvivler meget paa, at selv det ærede Medlem, som jeg er ganske sikker paa har holdt strengt og skarpt igjen imod sine Kolleger, de militære Ministre, vilde i det Dieblis, at der forelaa en Bevilling, som var passeret Folkethinget og forelaa til anden Behandling i Lænderthinget, uden at der var gjort nogen Indvending imod den, og ifølge hvilken disse 400,000 Rd. skulde vedtages ekstraordinært — jeg tvivler meget paa, at det ærede Medlem da vilde sige til vedkommende Minister: Ja, Pengene skal Du nok faae, men Du maa ikke bruge dem; jeg tror, at han da maatte kunne regne paa, at vedkommende militære Minister maatte kunne have virkelig Brug for disse 400,000 Rd. til det paagjældende Foretagende i dette Finansaar. Jeg tror derfor, at det ærede Medlem ikke uden videre kan sammenligne den Opgjørelse, han i sin Tid, i 1857, har gjort, med den, det er foretaget i en nærværende Tilfælde.